

Дѣте още, въ жилитѣ му тече юнашка кръвъ,
която разширява сърдцето, прѣска главата отъ буй-
ство, тегли къмъ Стара Планина: тамъ е бащата, за-
щитникъ на робитѣ —, тамъ се пѣе хайдушка пѣсенъ,
пѣсенъта на свободата, пѣсенъта на живота —

При татка искамъ да ида,
При татка въ Стара Планина;
Татко ми да ме научи
На к'вто иска занаятъ.

Думитѣ за бой съ народенъ врагъ падатъ като
олово върху майчино сърдце. Една свада съ майка е
обикновенно една трагедия —:

Зави се майка, замая —
Къмъкъ ѝ падна на сърдце;
Гледа си въ очи Чавдара,
Въвъ очи черни, голѣми,
Глади му глава кждрава,
И рѣда, клета, та плаче.
Чавдаръ я плахо изгледа,
И съ сълзи и той на очи,
Майка си бърже попита:

„Каж ми, мале, що плачешъ?
Да не сж татка хванали,
Хванали или убили?
Та ти си, мале, остала
Сирота гладна и жѣдна!...“

Пригърна майка Чавдара,
Въ очи го черни цалуна,
Въздъхна, та му продума:

„За тебе плача, Чавдаре,
За тебе, дѣте хубаво,
Писано още шарено: